

РЕШЕНИЕ

№ 1865

гр. София, 22.03.2018 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 9 състав,
в публично заседание на 13.03.2018 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Камелия Серафимова

при участието на секретаря Анжела Савова и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **1910** по описа за **2018** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Настоящото административно производство е по реда на чл.145-178 АПК,вр.с чл.75,ал.1,т.1,вр. с чл.8 и чл.75,ал.1,т.4 от ЗУБ.

Образувано е по жалба на М. Х. С.- гражданин на П. срещу Решение №274/30.01.2018 година на Председател на Д. към МС, с което последният на основание чл.75,ал.,т.2,във връзка с чл.8 от ЗУБ и чл.75,ал.1,т.4 от ЗУБ отказал да предостави статут на бежанец и хуманитарен статут на М. Х. С.- гражданин на П..

Развитите в жалбата оплаквания са за незаконосъобразност на оспореното решение.Твърди се,че при издаването на решението,административният орган е допуснал съществено нарушение на административно-производствените правила, като не се е съобразил с разпоредбата на чл.75,ал.2 от ЗУБ, като не е обсъдли добросъвестно изложената бежанска история, не е обсъдил реалният риск от преследване поради религията си . Посочва се още, че при издаване на решението е допуснато и нарушение на материалния закон. Иска се отмяна на решението и връщане на преписката на Председател на Д. към МС за ново произнасяне .

В съдебно заседание,оспорващият-М. Х. С.,редовно и своевременно призован, се явява и в присъствието на преводача А. Б. поддържа жалбата на заявените основания. Наред с това жалбата му се поддържа от адвокат Н., редовно упълномощена.

Ответникът по оспорването-Председател на Д. към МС на РБ, редовно и своевременно призован не изпраща представител.

Представителят на СГП- прокурор К. изразява становище за

неоснователност на предявената жалба

Административен съд София-град след като прецени събраните по делото доказателства, ведно с доводите, възраженията и изразените становища на страните, при условията на чл.142, ал.1 АПК, вр. с чл.188 ГПК, прие за установено следното:

На 20.07.2016 година, оспорващият М. Х. С. подал молба за закрила до Д.

След регистриране на молбата, оспорващият попълнил регистрационен лист, снета му Евродак дактилоскопна експертиза, попълнил декларация по чл.30 ал.1, т.3 от ЗУБ запознат е и с Инструкция за задълженията на чужденците, настанени в центровете на Д., с Указанията за правата и задълженията на чужденците и със Списък на организации, работещи с чужденци, подали молба до Д., като текстът на всички документи му е преведен на разбираем за него език- урду с помощта на преводач.

На същата дата е отправена покана за явяване на интервю на дата 27.07.2016 година от 9 часа за провеждане на интервю ,в която са отразени и последиците от неявяването на интервю, са преведени на разбираем за търсещия закрила език- дари с помощта на преводач от език урду- А. Б..

На 27.07.2016 година е съставен Констативен протокол, с който е удостоверено ,че на дата 27.07.2016 година търсещият закрила М. Х. С. не се е явил за провеждане на интервю. Протоколът е подписан от интервюиращ орган и от присъстващ преводач от език урду.

На 28.07.2016 година до Председател на Д. е депозирана Докладна записка, в която са посочени имената на лицата ,напуснали самоволно РПЦ- Военна рампа, в това число и М. Х. С..

С Решение №13112/15.12.2016 година, Заместник-председател на Д. към МС спрял производството по предоставяне на международна закрила на М. Х. С..

На 16.03.2017 година до Председател на Д. към МС на РБ е депозирано предложение за прекратяване на производството по предоставяне на закрила на М. Х. С. предвид това , че в продължение на три месеца от спиране на производството , кандидатът не се е явил пред съответното длъжностно лице за да посочи обективни причини , които са му попречили да изпълни неговите задължения.

С Решение № 8187/06.04..2017 година на Заместник- председател на Д. към МС на РБ е прекратено производството по предоставяне на закрила на М. Х. С..

Решението е влязло в сила на 13.06.2017 година.

С Решение № 12311/26.09.2017 година на Решаващ орган при Д. към МС на РБ е приет на територията на РБ М. Х. С. представил се във Федерална Република Г. като Х. – С. Ш..

Решението е връчено на 06.10.2017 година на оспорващия.

На 06.10.2017 година оспорващият М. Х. С. депозирал молба до Д.,с която поискал да се възобнови производството по предоставяне на закрила от РБ, като посочил ,че по време на първото производство променил адреса си като бил в Г..

С Решение № 16748/19.10.2017 година на Заместник- председател на Д. към МС на РБ е възобновено производството по предоставяне на международна закрила на М. Х. С.. Решението е връчено на оспорващия на дата 31.10.2017 година на търсещия закрила , а текстът му е преведен на разбираем за него език с помощта на преводача от език урду- А. Б..

На 31.10.2017 година с оспорващия е проведено интервю от интервюиращ орган при Д. към МС, в което е отразена неговата бежанска история- напуснал е родината си П.

през месец март 2016 година без документи пеша до границата с И., седем осем дни бил в И., после в Т. и после в Б. , има средно образование завършено, до напускането му следвал "Информационни технологии" - бакалавърска степен в колеж в [населено място], бил е студент, неженен е, пакистанец е, пенджабец по етническа принадлежност, мюсюлманин ахмадия, имал е проблем в П. заради етническата си принадлежност, и докато бил в университета е бил подложен на дискриминация, обиждали са го и отнасяли са се зле с него, изразявали са отвращение към него, че са неверници, също така е получавал и заплахи по телефона, обиждали са го по телефона непознати и са му казвали, че знаят, че е ахмадия. Конституцията в П. не разрешава такава религия, като за лицата, които изповядват тази религия е предвидено наказание - затвор от няколко години, включително може и смъртна присъда, практикувала е религия в къщи тайно скришом, роднините му също са изповядвали и религията ахмадия, заплахите започнали през 2015 година и по тази причина се е наложила да напусне родината си, като заплахите са били именно поради изповядваната от него религия, не е имало конкретни посегателства срещу него, не е членувал в политическа партия или организация, не е членувал във въоръжена групировка, не е подавал оплаквания в П. срещу заплахите, защото религията му е незаконна, не имал проблем с пакистанските власти, не е бил бит, но е бил руган. На интервюто е присъствал преводач от заявления от него като разбираем език - урду..

На 04.07.2017 година, Интервюиращ орган при Д. към МС депозирал Становище до Председател на Д., в което посочил, че следва да бъде отказано предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут на оспорвания.

На 14.12.2017 до Председател на Д. депозирано писмено становище от интервюиращ орган при Д. към МС, в което е посочено, че на търсещия закрила следва да бъде отказано предоставянето на статут на бежанец.

С Решение №274/30.01.2018 година, ответникът по оспорването отказал предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут на оспорвания.

Решението е връчено на 06.02.2018 година на оспорвания и текстът му е преведен на разбираем за него език с помощта на преводач от език урду..

По делото са приложени всички събрани в хода на административното производство доказателства, както и събрани в хода на процеса.

С оглед на така установената фактическа обстановка, Административен съд София-град намира предявената жалба за процесуално допустима, подадена в преклузивния срок по чл.84, ал.1 ЗУБ от легитимирана страна и при наличие на правен интерес от обжалване. Разгледана по същество, същата се явява неоснователна. Съображенията за това са следните:

Оспореното Решение №274/30.01.2018 година на Председател на Д. към МС на РБ представлява индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21, ал.1 АПК и като такъв подлежи на съдебен контрол за законосъобразност, по критериите, визирани в разпоредбата на чл.146 АПК, /така наречените условия за редовно действие на административните актове./ При преценката, съдът следва да провери актът издаден ли е от компетентен орган и в предписаната от закона форма, спазени ли са материално-правните и процесуално-правните разпоредби и съобразен ли е актът с целта на закона.

Оспореното решение е издадено от компетентен орган - това е Председател на Д. към МС на РБ, на когото изрично нормата на чл.48, ал.1 от ЗУБ, е предоставено

правомошние да издава решения за отказ да бъде предоставен статут на бежанец и хуманитарен статут. Между страните няма спор, а и от приложените по делото доказателства е видно, че лицето П. П. заема длъжността- Председател на Д. към МС.

При издаването на решението, Председател на Д. към МС на РБ е спазил процесуално-правните разпоредби. От събраните доказателства е установено, че чужденецът е подал първа по ред молба за закрила в РБ на дата 03.08.2016 година, като на тази дата е регистрирана същата, отправена е покана за явяване на интервю на дата 27.07.2016 година, попълнил регистрационен лист, снета му Евродак дактилоскопна експертиза, запознат е с правата и задълженията на търсещия закрила и със списъка на организациите, работещи с бежанци и чужденци, подали молба за статут при Д. към МС. Производството се е развило в РПЦ-Военна рампа, където търсещият закрила е настанен въз основа на Заповед за принудително отвеждане до границата от 30.06.2016 година на За- Началник ГПУІ малко Т., като съгласно чл. 8, ал. 1 от Директива 2013/32/ЕС/прилагаща се за всяка молба за международна закрила, която е подадена на територията на държави-членки, включително на граница, в териториални води или в транзитна зона, както и по отношение на отнемането на международна закрила. в това място за задържане на чужденеца е разяснена възможността да кандидатства за международна закрила, същият я упражнил правото си да подаде молба за закрила и е подал такава на дата 20.07.2016 година, и то лично в съответствие с разпоредбата на чл. [чл. 58, ал. 3 ЗУБ](#) вр. чл. 6, ал. 2 от Директива 2013/32/ЕС, осигурен му преводач от език урду, улесняващ достъпа му до процедурата в съответствие с [чл. 59, ал. 1 ЗУБ](#) и чл. 8, ал. 1, изр.2 от Директива 2013/32/ЕС., а молбата е препратена в Д.. Легално определение на понятието „чужденец“ е дадено в § 1. (И.. - ДВ, бр. 52 от 2007 г.) от ДР на ЗУБ, според която, „Чужденец“ е всяко лице, което не е български гражданин или не е гражданин на друга държава - членка на Европейския съюз, на държава - страна по Споразумението за Европейското икономическо пространство, или на Конфедерация Ш., както и лице, което не се разглежда като гражданин на нито една държава в съответствие с нейното законодателство, а „Чужденец, търсещ закрила“ е този, който е заявил желание за получаване на закрила по този закон до приключване на разглеждането на молбата. В съответствие с разпоредбата на параграф 1, т. 10 от ЗУБ. (нова - ДВ, бр. 80 от 2015 г., в сила от 16.10.2015 г.) „Молба за международна закрила“ е отправено искане за закрила от чужденец до Република Б.. От своя страна в Директива 2013/32/ЕС е посочено че, „молба за международна закрила“ или „молба“ означава искане за закрила от държава-членка, подадено от гражданин на трета страна или лице без гражданство, за който/което може да се счита, че търси статут на бежанец или субсидиарна закрила и не иска изрично друг вид закрила извън обхвата на Директива 2011/95/ЕС, за която се кандидатства отделно;

в) „кандидат“ означава гражданин на трета страна или лице без гражданство, който/което е подал/о молба за международна закрила, по отношение на която все още не е взето окончателно решение; а

„бежанец“ означава всеки гражданин на трета страна или лице без гражданство, който/което отговаря на изискванията на член 2, буква г) от Директива 2011/95/ЕС;

и) „международна закрила“ означава статут на бежанец и статут на лице под субсидиарна закрила по смисъла на букви й) и к). След регистриране на молбата за

предоставяне на закрила, на оспорващия е открито лично дело - разпоредбата на чл.61,ал.2 от ЗУБ и на нормата на чл. 6, ал. 1 от Директива 2013/32/ЕС в срок от 10 дни от подаване на молбата, като едновременно с това са му връчени Указания относно реда за подаване на молба за статут, за процедурата, която ще се следва, за правата и задълженията на чужденците, подали молба за статут в Република Б., текстът му е преведен на разбираем за него език с помощта на преводач от език урду, и наред с това е запознат и със Списъка на организации, работещи с бежанци и чужденци, като на търсещият закрила от страна на Д. е предоставена безплатна правна и процедурна информация по чл. 19, ал. 1, изр.1 от Директива 2013/32/ЕС, в съответствие със Съображение 22 от Директива 2013/32/ЕС, така че същият е разполагал с тази процесуална гаранция, обща за всички производства по [ЗУБ](#) и глава III от Директива 2013/32/ЕС. По този начин писмено са му дадени необходимите напътствия за процедурата, която ще се следва, в съгласие и с препоръката по т. 192 от Наръчника по процедури и критерии за определяне на статут на бежанец.От доказателствата по делото не се установява оспорващият да е поискал предоставянето на безплатна правна помощ. На второ място липсват и твърдения, че в хода на административното производство търсещият закрила под каквато и да е форма да е поискал предоставяне на правна помощ и такава му отказана,за да е налице нарушение на чл.12,т.1,б.в. и г от Директива 2013/32/ЕС, сочещ ,че на търсещо закрила лице не може да им бъде отказвана възможността да се свържат с ВКБООН или с други организации, които предоставят юридически съвети или други консултации за кандидати в съответствие със законодателството на засегнатата държава-членка;

г) на тях и на техните правни или други съветници в съответствие с член 23, параграф 1 се предоставя достъп до информацията, посочена в член 10, параграф 3, буква б), и до информацията, предоставена от експертите, посочени в член 10, параграф 3, буква г), когато решаващият орган е взел тази информация под внимание при вземането на решение по тяхната молба.На следващо място, няма и нарушение на нормата на чл.22 от Директива 2013/32/ЕС, постановяваща и вменяваща в задължение на държави- членки на кандидатите да дадат възможност да се консултират, за своя собствена сметка и по ефективен начин, с правен или друг съветник, който е признат или оправомощен за такъв по националното право, по въпроси, които са свързани с молба за международна закрила,на всеки етап от процедурата, включително след отрицателно решение. Държавите-членки могат да разрешат предоставянето на правна помощ и/или представителство от страна на неправителствени организации за кандидати в рамките на процедурите по глава III и глава V в съответствие с националното право. Нещо повече дори, вярно е, че съгласно разпоредбата на чл.23,ал.2 от ЗУБ Държавата осигурява условия за получаване на правна защита на чужденците, търсещи международна закрила в Република Б., но също така е вярно , че за да бъде упражнено едно право, то следва да бъде заявено/ в конкретния случай, липсват доказателства оспорващият да е поискал предоставянето на правна помощ и такава да му отказана. Нещо повече, в хода на административното производство административният орган е спазил разпоредбата на чл.58,ал.3 от ЗУБ според която , молителят, не по-късно от 15 дни от подаването на молбата, се информира писмено на разбираем за него език, за процедурата, която ще се следва, и за неговите права и задължения, както и за организации, предоставящи правна и социална помощ на

чужденци. Когато обстоятелствата налагат това, тази информация може да бъде предоставена устно, а в конкретната хипотеза, още след регистриране на молбата, на оспорващия е предоставена информация / Списък на организациите, работещи с бежанци и чужденци, подали молби за закрила до Д., списъкът е преведен на разбираем за него език с помощта на преводач от език урду и отново липсват доказателства, че търсещият закрила е поискал да се свърже с лице или организация, и такъв достъп му е отказан. Нормата на чл.22,т.8 от Закона за правната помощ,правната помощ се предоставя на лица, търсещи международна закрила по реда на [Закона за убежището и бежанците](#), за които предоставяне на правна помощ не се дължи на друго правно основание и нормата не визира като абсолютно основание фактът, че лицето е търсещо закрила и този факт сам по себе си да доведе до безусловно предоставяне на правна помощ. Няма как фактът, че едно лице търси закрила да доведе до задължителност на предоставяне на правна помощ по реда на чл.22,т.8 от ЗПП, защото на първо място ЗПП визира кръга от субекти, които имат право на безплатна правна помощ, но също така и условията, на които следва да отговарят лицата, попадащи в предметния обхват на правната помощ, за да им бъде предоставена такава. Наред с това, нито в ЗПП, нито в ЗУБ е предвидено задължение винаги и безусловно при подадена молба за закрила, и то без изрично искане от страна на търсещия закрила,административният орган служебно да предоставя правна помощ на всеки търсещ закрила. Нещо повече дори, съгласно член 22 от Директива 2013/32/ЕС-Право на правна помощ и представителство на всеки етап от процедурата,на кандидатите се дава възможност да се консултират, за своя собствена сметка и по ефективен начин, с правен или друг съветник, който е признат или оправомощен за такъв по националното право, по въпроси, които са свързани с молба за международна закрила, на всеки етап от процедурата, включително след отрицателно решение,а съгласно т.2 на чл.22 от Директивата, Държавите-членки могат да разрешат предоставянето на правна помощ и/или представителство от страна на неправителствени организации за кандидати в рамките на процедурите по глава III и глава V в съответствие с националното право. Както при подаване на молбата, така и при всички последващи действия във връзка с молбата, му е осигурен преводач и на проведеното интервю също е присъствал такъв и то език урду, който владее оспорващият. Този факт се потвърждава от подадената първоначално молба за закрила, депозирана и написана лично от него на език урду, последвалите депозирани молби от страна на оспорващия – също на език урду, проведеното интервю на език урду. Още при регистрацията на оспорващия по реда на [чл. 61, ал. 2 ЗУБ](#)/както при подаване на молбата, така и при попълване на регистрационния лист С. е посочил,че владее езика урду.Този документ му е преведен и го е подписал без възражения и след като чужденецът е посочил урду като език, който разбира, безспорно е спазена разпоредбата на чл.14,ал.2 от АПК/ като му е осигурен преводач от същия заявен от него език. Наред с това, в чл.12 от Директивата изрично е посочено, че търсещите закрила се интервюират на език,който владеят или за който има разумни основания да се счита,че те разбират.Търсещият закрила С. е пакистански гражданин, роден е в П..Основното интервю в производството по общия ред, чиято цел е била С. да представи личната си история и да изясни причините, поради които иска да напусне страната си на произход и да иска закрила в Република Б., и то представена от него на език урду, като при провеждането на интервютата, оспорващият е заявил,че няма пречка А. Б. да бъде преводач,няма комуникативни пречки и разбира езика урду. Така кандидатът е бил максимално улеснен да разбира въпросите на интервюиста, а отговорите му да бъдат правилно разбрани и точно преведени. В съставения за това

интервю протокол в края има отбелязване, че е проведено на разбираем от чужденеца език урду, текстът му е прочетен на урду и без да съществуват комуникативни пречки, без негови възражения и допълнения. С оглед това, настоящият съдебен състав намира, че езиковата процесуална гаранция по [чл. 63а, ал. 6 ЗУБ](#) и чл. 12, ал. 1, б. "б." от Директива 2013/32/ЕС не е нито отнета, нито е ограничена. Наред с това, самото интервю е протекло при стриктно спазване на процедурите, регламентирани в Директивата- проведено е лично интервю с кандидата в съответствие с чл.14 от Директивата- преди да се произнесе решаващият орган, на кандидата се предоставя възможност за провеждане на лично интервю относно неговата молба за международна закрила с лице, което има правомощия по силата на националното право за провеждането на подобно интервю. Личните интервюта по същността на молбата за международна закрила се провеждат винаги от персонала на решаващия орган. Настоящият параграф не засяга член 42, параграф 2, буква б), а за датата на личното интервю оспорващият е запознат чрез изпращане на Покана за явяването му на определена дата, разяснени са му последиците от неявяване на интервю, а текстът на поканата отново е преведен на разбираем от него език с помощта на преводач от език дари с помощта на преводач. Самото интервю е проведено при спазване на разпоредбите на Директивата-чл.15 и следващите- без присъствието на членовете на семейството, проведено е при условията които гарантират съответстваща поверителност, осигурени са всички условия личното интервю да се проведе при условия, които дават възможност на кандидата да изложи основанията за своята молба по последователен начин и най-вече интервюто е проведено от интервюиращ орган, който е отчел личните и общите обстоятелства във връзка с молбата на търсещия закрила

, който е бил в състояние да гарантира подходящо общуване между кандидата и лицето, което провежда интервюто,

в) избират преводач, който да е в състояние да гарантира подходящо общуване между кандидата и лицето, което провежда интервюто. Общуването се осъществява на предпочетения от кандидата език, освен ако няма друг език, който той разбира и на който той е в състояние да общува ясно. Когато това е възможно, държавите-членки предоставят преводач от същия пол, ако кандидатът е поискал това, освен ако решаващият орган няма причини да смята, че искането е на основания, които не са свързани със затруднения от страна на кандидата да представи изчерпателно основания за молбата си. От своя страна, на проведеното интервю, кандидатът е едал обяснения, свързани с неговата бежанска история, интервюто е обективизирано в протокол от проведено интервю и самият оспорващ е поподписал същото, като текстът на протокола е преведен на разбираем за него език отново с помощта на преводача от език пашу. Производството е приключило без забавяне, като в предвидения по чл.74 от ЗУБ срок до 4 месеца от образуването на производството по общия ред интервюиращ орган изготвил становище, в което посочил, че молбата за предоставяне на международна закрила следва да бъде отхвърлена и изпратил личното дело на Председател на Д.. След получаване на личното дело на търсещия закрила и срока, предвиден в нормата на чл.75 от ЗУБ- в срок до 6 месеца от образуване на производство по общия ред, Председателят на Държавната агенция за бежанците, взел решение, с което отказал предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут на търсещия закрила. Неоснователен е доводът на оспорващия, че при издаване на решението е допуснато съществено нарушение на административно- производствените правила, в посока необсъждане на бежанската история на оспорващия, тъй като от приложените по делото доказателства е видно, че при произнасяне по молбата за международна закрила,

Председател на Д. към МС е преценил всички относими факти на молителя, свързани с държавата му по произход. Наред с това, при издаването на решението, ответникът по оспорването е спазил и материално правните разпоредби на ЗУБ.

В чл.73 от ЗУБ е посочено, че молбите за предоставяне на международна закрила се разглеждат от Държавната агенция за бежанците индивидуално, обективно и безпристрастно, като първо се извършва преценка за предоставяне на статут на бежанец. В случай че статут на бежанец не бъде предоставен, се разглежда необходимостта от предоставяне на хуманитарен статут.

В разпоредбата на чл.8, ал.1 от ЗУБ е визирано, че статут на бежанец в Република Б. се предоставя на чужденец, който поради основателни опасения от преследване, основани на раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група, се намира извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея. Статут на бежанец спорд чл.1, т. 1, буква и от Директивата, означава признаването от държава членка на граждани на трета страна или лице без гражданство, а статут на лице,

к) „статут на лице под субсидиарна закрила“ означава признаването от държава-членка на гражданин на трета страна или лице без гражданство за лице, което отговаря на условията за субсидиарна закрила;

В конкретната хипотеза, от събраните по делото доказателства и най-вече от бежанската история на оспорвания е видно, че същият е напуснал родината си П. през 2016 година, преминал е нелегално за И., от там за Т., преминал е нелегално в Т. и влязъл нелегално в РБ през 2016 година. От протокол от проведено интервю се установява, че е напуснал П., като бил студент, но поради това, че получавал заплахи за изповядваната от него религия – ахмадизъм, като по време на студентството си получавал заплахи от непознати затова, че е изповядвал религията ахмадизъм. Следва да бъде посочено, че Ислямска република П. е държава Ю. А., част от т. нар. Широк Близък Изток, като в доклада на Ф. Х. се посочва, че състоянието на страната се подобрява през 2016 година, но проблем продължава да представлява приетият Закон срещу богохулството, като П. е държавата с най-голямо ахмадийско население и единствено П. е определил ахмадийците като не-мюсюлмани, тъй като те не приемат М. за последен пророк. А. представляват над 97 % от населението на Р., провинция П. и център на ахмадийската общност в П., като въпреки, че те се смятат за мюсюлмани, имат по-различни вярвания от основните сунитски интерпретации на основополагащи ислямски поклонници, включително окончателността на Пророчеството и тези доктринални различия се приемат от обикновените мюсюлмани сунити за не-ислямски и богохулствени. А. са обявени за не-мюсюлманско малцинство през 1974 година и са подложени на много по-сериозни правни ограничения и официална дискриминация от всички религиозни малцинства в П., а през 1974 година Пакистанският парламент е приел Закон, обявяващ ахмадиците за немюсюлмани, а Конституцията на страната е променена, за да се дефинира понятието - Мюсюлманин като човек, който вярва в единствеността/ окончателността на пророка М. „Законът срещу богохулството и други наказателни разпоредби се използват за да се оказва натиск върху последователите на ахмадийската вяра. Според различни доклади, членове на ахмадийската общност често са обвинявани в религиозни престъпления по фалшиви причини или за уреждане на лични и търговски спорове. Конституцията на П. забранява дискриминация на религиозна основа по отношение на допускането до държавни образователни институции. Кандидат студентите обаче трябва да декларират своята религиозна принадлежност към формуляра за

кандидатстване и тези, които се определят като мюсюлмани трябва да декларират ,писмено , че вярват в окончателността на пророчеството-изискване ,което изключва ахмадийците. Съществуват данни, че ахмадийците,заедно с други религиозни малцинства са дискриминирани при достъпа до образование и при наемане на работа в публичния сектор. Правителството определя изискване религиозната принадлежност да присъства и в националните карти за самоличност и паспортите и изисква религиозна информация в заявлението за издаване на националните лични карти. Определянето като“ мюсюлманин“ изисква писмено отричане на основателя на ахмадийската вяра като лъжепророк и това изискване има особено негативно влияние върху ахмадийците и на практика ги лишава от участие в Хаджилък или други ислямски поклонения и също оказва влияние върху разпределението на паричната помощ за вътрешно разселените ахмадийци. Въпреки ,че съгласно раздел 298В от Наказателния кодекс на П. на ахмадийците е забранено да наричат техните места за поклонение – джамии, няма официални ограничения за тяхното създаване и строеж. Конституцията на П. установява исляма като държавна религия и изисква всички разпоредби на закона да съответстват на исляма и съгласно закона,обществения ред и морала ,всеки гражданин има право да изповядва,практикува и разпространява своята религия, но съдилищата продължават да прилагат законите за богохулството,чието наказание варира от затвор до смъртна присъда за редица обвинения, включително оскверняване на пророка М.. Според лидерите на мюсюлманската общност на А., продължават да третират и да тормозят ахмадийските мюсюлмани за богохулство, нарушения на законите срещу „ ахмади“ и други престъпления, като им се забранява да се определят като мюсюлмани.

Съгласно член 2 от Директивата за целите на същата, „бежанец“ е всеки гражданин на трета страна, който поради основателните си опасения от преследване по причина на своята раса, вероизповедание, националност, политическите си възгледи или принадлежността си към определена социална група се намира извън страната, чийто гражданин е той, и който не може или поради тези опасения не желае да се обърне за закрила към тази страна, а „статут на бежанец“ е признаването от държава членка на качеството на бежанец на гражданин на трета страна или на лице без гражданство. Член 3 от Директивата разрешава държавите членки да приемат или да запазват по-благоприятни стандарти за определяне на лицата, които отговарят на условията за предоставяне на статут на бежанец, както и да определят съдържанието на международната закрила, доколкото тези стандарти са съвместими с Директивата. Член 4 от Директивата, който се съдържа в глава II, озаглавена „Оценяване на молбите за международна закрила“, определя условията за оценяване на фактите и обстоятелствата и постановява в параграф 3, като оценяването на молбата за международна закрила следва да бъде извършено на лично основание, като се вземат под внимание следните елементи, всички относими факти, свързани със страната на произход в момента на вземането на решение по молбата, включително и законите и подзаконовите актове на страната на произход, както и начинът на тяхното прилагане, относими информации и документи, представени от молителя, включително и информации, позволяващи да се определи дали молителят е бил или би могъл да бъде обект на преследване , личният статут и личното положение на молителя, включително и такива фактори като неговото минало, неговият пол и неговата възраст, за да може да се определи дали актовете, на които молителят е бил или рискува да бъде изложен, биха могли да бъдат считани за преследване,като се има предвид личното положение на молителя. По силата на член 4, параграф 4 от Директивата фактът, че молител вече

е бил преследван или е бил обект на директни заплахи за подобно преследване, е „сериозен признак за основателни опасения на молителя от преследване“, освен ако съществуват определени основания да се смята, че това преследване не би се повторило., Член 6 от Директивата, включен в посочената глава II и озаглавен „Субекти на преследванията или на тежките посегателства“, гласи-Субектите на преследванията или на тежките посегателства могат да бъдат,- държавата, партии или организации, които контролират държавата или значителна част от нейната територия,; недържавни субекти, ако може да бъде доказано, че субектите, посочени в букви а) и б), включително и международните организации, не могат или не искат да предоставят закрила срещу преследванията или тежките посегателства по смисъла на член 7“., Член 9 от Директивата, включен в глава III, озаглавена „Условия за качеството на бежанец“, дава определение на актовете на преследване в параграфи 1 и 2, като последните предвиждат- Актовете, считани за преследване по смисъла на член 1А от Ж. конвенция- трябва да бъдат достатъчно сериозни по своето естество или по повторения си характер, за да представляват тежко нарушение на основните права на човека, и по-конкретно на правата, упражняването на които не е възможно да бъде ограничено по какъвто и да било начин по силата на член 15, параграф 2 от [ЕКПЧ], или трябва да представляват съвкупност от различни мерки, включително и нарушения на правата на човека, която да бъде достатъчно тежка, за да засегне индивида по начин, сравним с посоченото в буква а),а актовете на преследване по смисъла на параграф 1 могат да вземат по-конкретно следните форми- физическо или психическо насилие, закони, административни, полицейски и/или съдебни мерки, които са дискриминационни сами по себе си или се прилагат по дискриминационен начин, преследвания или наказания, които са несъразмерни или дискриминационни. Член 9, параграф 3 от Директивата изисква връзка между мотивите за преследване, посочени в член 10 от нея, и актовете на преследване, като в член 10 от Директивата, озаглавен „Мотиви за преследване“, който също е включен в глава III, гласи в параграф -При оценяването на мотивите за преследване държавите членки вземат под внимание следните елементи, понятието вероизповедание включва, по-конкретно, притежаването на теистични, нетеистични или атеистични убеждения, индивидуалното или колективното участие или въздържане от участие в частни или публични богослужения, други актове на вероизповедания или на изразяване на верски убеждения, както и форми на лично или обществено поведение, основаващи се на религиозни вярвания или наложени от тези вярвания,а в съответствие с член 13 от Директивата държава членка предоставя статут на бежанец на молителя, ако той отговаря по-специално на условията по членове 9 и 10 от Директивата. В решение на С. по ъседни дело C171/11 и C-99/11 посчено , че правото на свобода на религията, закрепено в член 10, параграф 1 от Х., отговаря на правото, гарантирано с член 9 от ЕКПЧ. В същото решение е посочено ,че свободата на религията е една от основите на демократичното общество и е основно право на човека. Посегателството над правото на свобода на религията може да бъде толкова сериозно, че да се приравни на случаите, посочени в член 15, параграф 2 от ЕКПЧ, на които неизчерпателно се позовава член 9, параграф 1 от Директивата при определяне по-специално на това кои деяния трябва да се считат за преследване. Същевременно това изобщо не означава, че всяко посегателство над правото на свобода на религията, гарантирано с член 10, параграф 1 от Х., представлява акт на преследване, който би задължил компетентните органи да предоставят статут на бежанец по смисъла на член 2, буква г) от Директивата на лицето, изложено на въпросното посегателство. Напротив, от текста на член 9, параграф 1 от Директивата е видно, че е необходимо наличието на „тежко нарушение“ на

споменатата свобода, засягащо значително съответното лице, за да могат съответните деяния да се считат за преследване и в този смисъл поначало се изключват деянията, които представляват предвидени в закона ограничения на упражняването на основното право на свобода на религията по смисъла на член 10, параграф 1 от Х., които обаче не нарушават това право, тъй като попадат под действието на член 52, параграф 1 от Х.. Деянията, чиято тежест — макар да нарушават признатото с член 10, параграф 1 от Х. право — не е равностойна на нарушаването на основните права на човека, упражняването на които не е възможно да бъде ограничено по какъвто и да било начин по силата на член 15, параграф 2 от ЕКПЧ, също не могат да се считат за преследване по смисъла на член 9, параграф 1 от Директивата и на член 1А от Ж. конвенция и за да се определят конкретно деянията, които могат да се считат за преследване по смисъла на член 9, параграф 1, буква а) от Директивата, не следва да се прави разграничение между деянията, които биха засегнали „същината“ („forum internum“) на основното право на свобода на религията, което не би обхванало публичните религиозни дейности („forum externum“), и деянията, които не биха засегнали твърдяната „същина“, като това разграничение не е съвместимо с широкото определение на понятието „вероизповедание“, което Директивата дава в член 10, параграф 1, буква б), включвайки всички негови съставни елементи — публични, частни, колективни или индивидуални. Деянията, които могат да съставляват „тежко нарушение“ по смисъла на член 9, параграф 1, буква а) от Директивата, включват сериозни деяния, които накърняват свободата на молителя не само да практикува своята вяра в частното си обкръжение, но и да се ползва от свързани с нея публични прояви. От това следва, че деянията, които поради присъщата им сериозност, в съчетание с тежестта на последиците от тях за засегнатото лице, могат да се считат за преследване, трябва да се определят не в зависимост от елемента от свободата на религия, който е накърнен, а в зависимост от естеството на репресията, упражнявана върху заинтересуваното лице и в зависимост от нейните последици, както отбелязва генералният адвокат в точка 52 от своето заключение и следователно сериозността на мерките и на санкциите, които са наложени или могат да бъдат наложени по отношение на заинтересуваното лице, определя дали нарушението на правото, гарантирано от член 10, параграф 1 от Х., съставлява преследване по смисъла на член 9, параграф 1 от Директивата, като при това положение нарушението на правото на свобода на религията може да съставлява преследване по смисъла на член 9, параграф 1, буква а) от Директивата, когато поради упражняването на тази свобода в страната си на произход търсещият убежище носи реален риск, по-специално от преследване или от подлагане на нечовешко или унижително третиране или наказание от някой от субектите, посочени в член 6 от Директивата, като следва да се уточни във връзка с това, че когато в съответствие с член 4, параграф 3 от Директивата компетентният орган извършва оценяването на молбата за международна закрила на лично основание, той следва да вземе под внимание всички актове, на които молителят е бил или рискува да бъде изложен, за да определи дали предвид неговото лично положение тези актове могат да се считат за преследване по смисъла на член 9, параграф 1 от Директивата. Като се има предвид, че понятието „вероизповедание“, определено в член 10, параграф 1, буква б) от Директивата, включва и участието в публични богослужения, индивидуално или колективно, забраната за такова участие може да съставлява достатъчно сериозно деяние по смисъла на член 9, параграф 1, буква а) от Директивата, а следователно и преследване, когато в съответната страна на произход тя поражда реален риск за молителя, по-специално от преследване или от подлагане на нечовешко или унижително третиране или наказание от страна на някой от субектите по член 6 от

Директивата, а оценяването на този риск от страна на компетентния орган изисква отчитане на поредица обективни и субективни обстоятелства. Субективното обстоятелство, че спазването на определена публична религиозна практика, която е предмет на оспорените ограничения, е особено важно за заинтересуваното лице за целите на съхраняване на неговата религиозна идентичност, е релевантно при преценката на нивото на риск, на който молителят би бил изложен в страната си на произход по причина на своята религия, макар и спазването на подобна религиозна практика да не съставлява основен елемент за съответната религиозна общност. Всъщност от текста на член 10, параграф 1, буква б) от Директивата е видно, че полето на защита във връзка с мотива за преследване, свързан с вероизповеданието, обхваща както формите на лично или колективно поведение, които лицето счита за необходими за самото него, а именно „основаващи се на религиозни вярвания“, така и предписаните от религиозната доктрина, а именно такива, които са „наложени от тези вярвания“. В ершението си сЕС посочава, че не всяко посегателство над свободата на религия, което нарушава член 10, параграф 1 от Х., може да съставлява „акт на преследване“ по смисъла на посочената разпоредба от Директивата, наличието на такъв акт на преследване може да се дължи на посегателство над външното проявление на тази свобода и за да преценят дали посегателство над правото на свобода на религията, което нарушава член 10, параграф 1 от Х., може да съставлява „акт на преследване“, компетентните органи трябва да проверят с оглед на личното положение на заинтересуваното лице дали поради упражняването на тази свобода в страната си на произход то е изложено на реален риск, по-специално да бъде преследвано или подложено на нечовешко или унижително третиране или наказание от страна на някой от субектите по член 6 от Директивата и опасението на молителя от преследване е основателно, след като предвид личното му положение компетентните органи приемат, че е обосновано да се счита, че след завръщането си в страната на произход то ще извършва религиозни действия, които го излагат на реален риск от преследване. При оценката на молбата за получаване на статут на бежанец на лично основание посочените органи не следва да очакват от молителя да се откаже от своите религиозни действия. Но от проведените интервюта, не може да се установи наличието на предпоставки за предоставяне статут на бежанец. Общото твърдение, че е напуснал родината си П., защото там се живее трудно и неговото семейство е имало вражда с вуйчо му, не може да обуслови каквото и да е преследване или страх от преследване. Но така изложените обстоятелства не могат да доведат до извод, че спрямо търсещия закрила е упражнено каквото и да е преследване, защото от доказателствата по делото и от неговата бежанска история, не може да се установи, че е напуснал П. поради преследване, основано на неговата раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или политически убеждения - чл. 4, ал. 3, б. "в" от Директива 2011/95/ЕС. Анализирайки бежанската история на оспорващия, обосновано административният орган е приел, че историята е изградена на твърдения, които целят само и единствено предоставянето на международна закрила. Дори и да се приеме, че историята му е достоверна, то заявените от оспорващия опасения имат личен характер, а твърдението му, че се страхува, едно, че е недостоверно - защото един път е заявил, че не е имал проблеми с властите, а след това, че е имал. Обоснован е изводът на административния орган, че поведението на оспорващия сочи на липса на основателен страх от преследване. В конкретния случай, на първо място буди недоумение фактът как търсещият закрила чужденец е постъпил в университет, след като за да се осигури достъпът до образование следва да се попълни декларация относно религиозната принадлежност и пир казаното по-горе, ако лицето

декларира, че е ахмадиец, то това на практика би му попречило да постъпи в университет. На второ място твърденията на търсещия закрила, че са му се обаждали по телефона и са го заплашвали, именно поради изповядваната от него религия ахмадизъм от една страна не са уточнени кога са, нито пък от кого са направени, не е ясно и в кой курс е бил, когато са му отправяни заплахите. Нещо повече дори самият търсещ закрила твърди, че и неговите родители са изповядвали тази религия, но тайно което пък поставя въпроса как въпросните незнайни лица са узнали, че той и неговото семейство изповядват тази религия, след като всичко се е пазело в тайна. От всичко изложено дотук, е безспорно, че спрямо оспорващия не са налице никакви заплахи на основание на какъвто е да е признак, още по-малко породен от изповядваната от него религия/признак вероизповедание. Изложената бежанска история не може да обуслови каквото и да е преследване, което според легалното определение на чл.8, ал.4 от ЗУБ представлява нарушаване на основните права на човека или съвкупност от действия, които водят до нарушаване на основните права на човека, достатъчно тежки по своето естество и повтаряемост, а действия на преследване или потенциална заплаха от преследване по отношение на оспорващия липсват, който факт се потвърждава и от изявленията му, че спрямо него никой не е упражнил насилие или пък е отправил каквато и да било заплаха.

С оглед на това, съвсем обосновано ответникът по оспорването е приел, че по отношение на оспорващия не са налице предпоставките по чл.8 от ЗУБ за предоставяне статут на бежанец, защото той не е бежанец по смисъла на Ж. конвенция от 1951 година, а мигрант, търсещ по добър живот. „Мигрант“, съгласно Наръчника по процедури и критерии за определяне статут на бежанец на службата на ВКБООН- това е лице, което по причини, различни от изброените в определението за бежанец, доброволно напуска страната си, за да се засели другаде, като той може да прави това от желание за промяна или приклучение или по семейни, или други причини от личен характер, а ако върши това по чисто икономически съображения, той е икономически мигрант, а не бежанец.

Законосъобразно, Председателят на Д. към МС на РБ е приел, че по отношение на оспорващия не са налице и основания за прилагане на хуманитарен статут. Последният според определението, визирано в чл.9 от ЗУБ се предоставя на чужденец, принуден да напусне или да остане извън държавата си по произход, тъй като в тази държава е изложен на реална опасност от тежки посегателства, като смъртно наказание или екзекуция; изтезание или нечовешко или унизително отнасяне, или наказание; тежки и лични заплахи срещу живота или личността му като гражданско лице поради насилие в случай на вътрешен или международен въоръжен конфликт. Разпоредбата на чл.9 от ЗУБ възпроизвежда разпоредбата на чл.15,б."в" от Директива 2004/83ЕО на Съвета от 29.04.2004 г. относно минималните стандарти за признаването и правното положение на гражданите на трети страни или лицата без гражданство като бежанци или като лица, които по други причини се нуждаят от международна закрила, както и относно съдържанието на предоставената закрила. Според разпоредбата на параграф 1а от ДР на ЗУБ този закон въвежда разпоредбите на Директива 2004/83/ЕО, като в текста на чл.15,б."в" от последната са посочени като тежки посегателства: "тежки и лични заплахи срещу живота или личността на цивилно лице, поради безогледно насилие в случай на въоръжен вътрешен или международен конфликт".

От събраните доказателства и най-вече от бежанската история на оспорващия не може да се приеме, че същият е напуснал страната си П. поради реална опасност от тежки посегателства, като смъртно наказание или екзекуция, нито е заплашен от

изтезание или нечовешко или унизително отнасяне или наказание, защото той не е имал никакви проблеми както с официалните власти, така и с която и да било групировка и спрямо него не съществува и бъдещ или евентуален риск от посегателство.

. Наред с това, от приложената Справка от Д. за П. е видно, че **Ислямска република П.** е [държава](#) в [Ю. А.](#), част от т. нар. [Широк Близък изток](#). Със своите 174 милиона жители П. е шеста по население в света и втора след [И.](#) по население сред мюсюлманските държави. Страната граничи с [И.](#) – на изток, [К.](#) – на североизток и [А.](#) и [И.](#) – на запад. Тънкият и дълъг [В. коридор](#) отделя страната от [Т.](#) На юг страната има морска ивица, дълга 1046 km и граничи с [Арабско море](#) и [О. залив](#). От стратегическа точка страната се намира между важните региони на [Ю. А.](#), [Ц. А.](#) и [Близкия изток](#). П. е федеративна [парламентарна република](#), включваща четири провинции и четири федерални територии. С население от над 170 милиона души страната се нарежда на 6-то място в света и е втората най-многолюдна мюсюлманска държава в света към 2009.^[2] П. се отличава с етническо, културно и географско разнообразие. Икономиката ѝ е 27-мата в света по паритет на покупателната способност, но страната продължава да се причислява към развиващите се държави. Големи проблеми продължават да бъдат тероризмът, неграмотността и ширещата се бедност. П. е [ядрена сила](#), има осмите по големина въоръжени сили и е стратегически съюзник на САЩ и К.^{[3][4]} Членка е на [О.](#), [Британската общност](#) и [Г-20](#). Населението на П. към 2011 година е 177 100 000 души и поставя страната на шесто място в света след [Б.](#) и преди [Б.](#) Демографския ръст е 2,03% и този показател я нарежда на първо място в [Асоциация за регионално сътрудничество в Ю. А.](#) Очаква се населението на П. да достигне 210,13 млн през 2020 година, а през 2045 да се удвои. През 1947 година населението на П. е било 32,7 млн души. От 1990 до 2006 населението се е увеличило с 57,2%. През 2030 година се очаква П. да задмине [И.](#) и да стане най-голямата мюсюлманска държава в света. П. е държава с младо население – 104 млн души са под 30 години. Продължителността на живота е средно 65,4 години при жените и 63,6 при мъжете. Повече от 60 езика се говорят в П., включително и диалектните. [Английският](#) също е официален език в П., като най-вече се използва в бизнеса, правителството. Местният диалект е познат като [пакистански английски](#). Народностен състав: [Пенджабци](#): 44,68%; [Пушчуни](#): 15,42%; [Синдхи](#): 14,1%; [С.](#): 10,53%; [Мухаджири](#): 7,57%; [Б.](#): 3,57%; Други: 4,66%. Наред с това, П. е домакин на най-малко 1,5 млн. афганистански бежанци и допълнително 1 милион нерегистрирани афганистански бежанци живеят в страната от 1980 година, а П. става приоритет за помощ и развитие от страна на О. Кралство с програми, предназначени за подобряване правата на човека. През 2016 година Пакистанският парламент приел единодушно програма срещу „Убийствата на честта“, като предвиди доживотен затвор, а за осъдените убийци, на които роднините на жертвите са пострадали – 215 години затвор. Въпреки, че насилието, злоупотребите и социалната и религиозната нетърпимост от страна на бунтовнически организации и други неправителствени елементи допринасят за наличието на беззаконие в някои части на страната, особено в провинциите, не може да доведе до извод, че в П. е налице въоръжен конфликт.

Не е налице и заплаха спрямо оспорвания, породена от ситуация на безогледно насилие в светлината на чл.9, ал.3 от ЗУБ. Следва да бъде посочено, че с Решение от 17.02.2009 година, Съдът на Европейските общности по преюдициално запитване е дал тълкуване на разпоредбата на чл.15, ал.1, б.„в“, във връзка с чл.2, б.„д“ от Директива 2004/83/ЕО/ като съществуването на тежки и лични заплахи срещу живота или личността на молителя за субсидиарна закрила не е подчинено на условието

последният да представи доказателство, че той представлява специфична цел поради присъщи на неговото лично положение елементи; съществуването на такива заплахи може изключително да се счита за установено, когато степента на характеризиращото и протичащия въоръжен конфликт безогледно насилие, се преценявана от компетентните национални власти, сезирани с молба за субсидиарна закрила, или от юрисдикциите на държава-членка, пред които се обжалва решение за отхвърляне на такава молба, достига толкова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилно лице, върнато в съответната страна или евентуално в съответния регион, поради самия факт на присъствието си на тяхната територия се излага на реална опасност да претърпи посочените заплахи. От Справката за ситуацията в страната на произход на оспорващия П. е видно, че в страната има конфликт, но същият не може да се причисли като въоръжен конфликт и безогледно насилие

Д. на оспорващия, че административният орган не е обсъдил всички факти, свързани с личното му положение в страната му на произход, не се подкрепя от доказателствата по делото.

Не се представиха и доказателства за наличие на хуманитарни причини, посочени в разпоредбата на чл.9, ал.8 от ЗУБ по отношение на оспорващия, а посочените от него причини да живее в Б., безспорно имат само и единствено личен характер- защото тук има условия за добър живот.

В контекста на всичко изложено дотук, настоящата съдебна инстанция намира, че оспореното решение отговаря на изискванията за редовно действие на административните актове и предполага отхвърляне на предявената срещу него жалба.

Страните не са заявили претенции за присъждане на разноски.
Воден от гореизложеното, Административен съд-София-град

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ ОСПОРВАНЕТО на М. Х. С.- гражданин на П. срещу Решение №274/30.01.2018 година на Председател на Д. към МС, с което последният на основание чл.75, ал., т.2, във връзка с чл.8 от ЗУБ и чл.75, ал.1, т.4 от ЗУБ отказал да предостави статут на бежанец и хуманитарен статут на М. Х. С.- гражданин на П..

На основание чл.138, ал.1 АПК, препис от решението да се изпрати на СТРАНИТЕ.

Решението подлежи на касационно обжалване пред ВАС на РБ в 14 дневен срок от получаване на препис от същото.

СЪДИЯ:

